

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim

Marele Priorat General Magistral al României

„Iar dacă umblăm întru lumină, precum El este în lumină, atunci avem împărtășire
unul cu altul și sângele lui Iisus, Fiul Lui, ne curățește pe noi de orice păcat.”

(Întâia epistolă sobornicească a Sfântului Apostol Ioan 1:7)

Mesaj Prioral - CREDINȚA

Condiția fundamentală a apartenenței noastre la Ordinul Templier este aceea de a fi buni creștini, vrednici trudituri ai Bisericii luptătoare și cu nădejdea de a fi primiți, în Ceruri, în Biserica triumfătoare. Prin faptă și cuvânt - scutul și spada templieră, metamorfoză a armelor celor care ne-au precedat, ne urmăm calea și scopul de împlinit. Dar calea ne este în lumea aceasta, unde sufletul este supus încercării, iar pentru această lucrare, ce uneori întrece puterile omenești, avem în dar credința, lumină spre a nu rătăci și punct de sprijin spre a nu ne împotmoli. Prin credința „prin care se crede” – *fides qua creditur*, ca act personal subiectiv, omul se poate considera credincios, iar prin credința „adevăr de crezut” – *fides quae creditur*, obiectivă, își proclamă apartenența la creștinism.

Pregătirea noastră continuă, în Capitulele Comanderiilor, pentru a profesa „*Liturghia de după Liturghie*” sau, altfel spus, „*Apostolatul Laic*” nu înlocuiește în nici un fel participarea fiecăruia la viața comunității confesionale căreia îi aparținem. Aceasta vine ca o completare, din proprie voință, și o împreună-lucrare pentru desăvârșirea și întărirea în credință. Este însă și o misiune auto-asumată de a ocroti Biserica lui Hristos. O componentă a lucrării noastre templieră este combaterea minciunii, a pseudocredințelor și a filosofiilor ateiste. Trebuie, însă, să ținem cont că adepții acestor curente sunt bine pregătiți teoretic și, prin distorsiuni, omisiuni sau generalizări, prezintă argumente care, pentru cei mai slabi în credință, par solide și cu valoare de adevăr. Cuvintele lor au menirea de a perverti fărâma de credință a multora dintre oameni și de a-i atrage pe calea pierzaniei, spre lumea lui antihrist.

Desigur că, în virtutea dreptului de a alege – a liberului arbitru, dar de la Dumnezeu, nu ar fi cazul să ne împotrivism acestei convertiri. Avem însă datoria de a explica semenilor și Calea cea dreaptă pentru ca alegerea lor să fie din toată ființa și în deplină cunoștință pentru a-și asuma și consecințele deciziei lor. Pentru a nu dauna scopului propus, este nevoie ca și noi să fim bine pregătiți. Pentru ne putea apropia, însă, de acest nivel este nevoie de râvnă și credință.

Omul este o ființă curioasă prin natura lui. Acest atribut poate fi benefic sau în detrimentul trupului și al sufletului. Este bine să ne asigurăm că noi înșine, sau cei ce-și declară dorința de a fi alături de noi, nu suntem mânați doar de curiozitate sau căutări deșarte. A fi templier presupune o atitudine și o dorință aparte de a fi ajutor pentru Dumnezeu. Aceste calități presupun a fi departe de mândrie și superioritate manifestă, precum și o asumare responsabilă și onestă a misiunii noastre, declarată în statutele Ordinului. Dumnezeu lucrează prin oameni și îi răsplătește înmiiit pentru dăruirea și efortul lor. O prezență formală sau o lipsă de implicare în acțiunea caritabilă a Ordinului nu va aduce beneficii nimănui. Templierul este dator a nu se lăsa ademenit într-o asemenea stare, precum spune Apostolul Pavel în Epistola către Coloseni: „*Nu vă mințiți unul pe altul, fiindcă v-ați dezbrăcat de omul cel vechi, dimpreună cu faptele lui*” (Col. 3:9). Sufletul său trebuie să se străduiască pentru a primi putere de sus, de la Domnul, iar pentru acestea este nevoie de credință autentică, nu de fariseism.

Ordinul nostru acceptă în rândurile sale creștini, bărbați și femei, truditari ai diferitelor confesiuni recunoscute: catolică, ortodoxă și protestantă. Ordinul susține mișcarea ecumenică în măsura în care se fac pași de către cei îndreptățiți să stabilească cadrul în care aceasta se manifestă. Datoria noastră este de a ne informa și de a înțelege limitele și dificultățile pe care le întâmpină și de a le explica celorlalți semnificația corectă a acestora. Mișcării ecumenice i se conferă conotații diverse și uneori antagonice de către diferite comunități creștine. Astfel, pentru unii reprezintă apogeul apostaziei, adică lipsa credinței și a dorinței de a lupta pentru Adevăr, iar pentru alții este o datorie sacră, inspirată de harul Duhului Sfânt, pusă în practică prin: rugăciune, penitență, studiu și relații fraterne cu ceilalți ce aparțin altor confesiuni. Pentru noi, membrii Ordinului, acest subiect trebuie tratat cu mare atenție, fără a favoriza în vre-un fel relativismul confesional și fără a genera compromisuri dăunătoare. Este adevărat că mișcarea ecumenică se bazează pe moștenirea testamentară lăsată de de Iisus ucenicilor săi: *Ut unum sunt!* dar asta nu justifică modul cantitativ de face aprecieri privind diferențele confesionale. Tendința neadecvată de a promova idei precum „*mai multe sunt lucrurile ce ne unesc decât cele ce ne separă*” poate duce la anihilarea sau

chiar suprimarea unor acorduri sau consensuri doar din cauza unei singure diferențe esențiale. Relativismul și, deopotrivă, secularizarea pot duce la derapaje de nedorit în mișcarea ecumenică actuală. O altă abordare de evitat este tentația de a înlocui „*refacerea unității*” cu sintagma „*unitate diferențiată și reconciliată*” minimizând prin aceasta însăși esența mișcării ecumenice. Există la ora actuală convingerea tot mai răspândită că, pentru a nu dilua conținutul credinței creștine, este necesar a practica un ecumenism spiritual. Acesta presupune aprofundarea propriei credințe prin rugăciune și sfințenia vieții. Acest mod de a privi ecumenismul mi se pare cel mai potrivit Ordinului nostru. Desigur că nu trebuie să lipsească respectul și dragostea datorate unii altora, indiferent de confesiune, precum și bucuria regăsirii în rugăciune comună și în fapte de virtute. Aceasta este o misiune grea, ce poate fi împlinită doar urmând Calea strâmtă și anevoioasă a Adevărului. Cât despre dialogul interreligios, Ordinul nu are căderea de a se implica într-un asemenea demers. Nici principiile moștenite de la întemeietori și nici regulamentele nu stabilesc astfel de coordonate pentru lucrarea templieră.

Ordinul Suprem Militar al Templului din Ierusalim este unicul continuator și moștenitor legitim al spiritului și al principiilor Ordinului Templier medieval (*Pauperes Commilitones Christi Templique Solomonici*). Dacă privim spre cuvintele Apostolului „*Așa și cu credința: dacă nu are fapte, e moartă în ea însăși. Dar va zice cineva: Tu ai credință, iar eu am fapte; arată-mi credința ta fără fapte și eu îți voi arăta, din faptele mele, credința mea.*” (Iacob, 2;17-18) și ne uităm la istoria Ordinului, observăm mărturia faptelor săvârșite în numele credinței. Cu mintea curată – *recta ratio* și prin deducție logică ni se descoperă în parte moștenirea asumată. Dacă îndemnul Apostolului este valabil pentru orice bun creștin, cu atât mai mult, pentru noi, el devine o datorie de onoare ce trebuie respectată.

Vorbind despre credință trebuie să știm însă că ea nu poate fi învățată sau cumpărată. Credința nici nu se dă pe baza faptelor, pentru a fi pricină de laudă de sine. Faptele sunt mărturia credinței, înfloresc singure prin ea, nu sunt o plată pentru a o avea. Credința este un dar de la Dumnezeu prin harul Duhului Sfânt. Pentru acesta omul trebuie să fie gata să-l primească. Apostolul Pavel spune: „*Credința este adevărarea celor nădăjduite și dovedirea lucrurilor celor nevăzute*” (Evrei 11:1). Apartenența la Ordin ne oferă, astfel, prilejul de a ne împărtăși propria experiență și a ne bucura de a fi parte la trăirile fraților și surorilor. Astfel, prin reactualizarea continuă a cunoașterii, putem descoperi modalități noi de a ne întări în credință și putem experimenta noi înțelesuri existențiale. Iar pentru a fi pregătiți „*când va veni ceea ce e desăvârșit*”, așa cum bine spune Apostolul Pavel, să știm că: „*... acum rămân*

acestea trei: credința, nădejdea și dragostea. Iar mai mare dintre acestea este dragostea.” (I Cor. 13:13).

Și pentru că tot am vorbit despre cunoaștere, în opinia mea, ea se realizează cu ajutorul rațiunii. Pe de altă parte, rațiunea poate fi îmbogățită substanțial prin credință. De aceea, consider că dialogul dintre credință și rațiune este necesar templierului din zilele noastre. Prin această mediere între vechile comandamente: *sola fides* și *sola ratio* Ordinul își afirmă dimensiunea sa modernă și dezirabilitatea în societatea actuală – *Fides et Ratio*.

Non Nobis Domine, Non Nobis, Sed Nomini Tuo da Gloriam !

București, 2 aprilie 2018 A.D. (900 A.T.)

Cav, Mare Cruce Dan VASILIU

Marele Prior General Magistral al României